

EL JOC DE LA DIPLOMACIA

Es sap que l'acusació que presentarà Negrín en nom d'Espanya no obtindrà la majoria de vots per a prendre decisions contra Itàlia, però és segur que la delegació francesa farà els possibles perquè es prenguin acords precisos per a la retirada dels «voluntaris» que combaten al costat del facciós Franco

Sobre aquest punt, França --segons es diu-- està disposada a emprar la màxima energia

Es possible que Itàlia, davant l'enèrgica actitud soviètica, no assisteixi lamoc a una nova reunió del junest- Comitè de no intervenció

París, 10. (Impressió de l'enviat especial de l'Agència Fabra). — Dos problemes concentren l'atenció dels cercles diplomàtics francesos: la Conferència de Potències mediterrànies i les reunions del Consell i de l'Assemblea de la S. de N.

Naturalment, l'absència d'Itàlia i Alemanya de la Conferència mediterrània ha irritat molt els francesos, els quals haurien volgut que en forma definitiva, s'abansés un acord per tal de posar fi als actes de pirateria. Es fa observar, amb tot, que el pla que proposa Anglaterra —i que serà executat sense excuses—, preveu l'empreniment de patrulles extraordinàries, però, tant, es reduiran al límit extrem les possibilitats de noves agressions. En el cas que Itàlia i Alemanya presentessin excuses, en el cas de no admetre aquestes patrulles, França i Anglaterra estan decidides a no tenir en compte cap protesta i encarregar-se de la vigilància de determinades zones de la Mediterrània.

Amb referència a la segona nota soviètica, se sap que Itàlia no la contestarà. Així mateix es diu que no obstant haver declarat Itàlia que està disposada a assistir a una nova reunió del Comitè de no intervenció, potser examinarà novament la seva actitud en el cas que la U. R. S. S. intenti una intervenció analoga a la que ha provocat la seva negativa d'assistir a la Conferència mediterrània.

A París hom creu en l'èxit de la Conferència, a pesar de la falta de col·laboració italo-alemanya. Es quasi segur que la Conferència acordarà únicament mesures tècniques sense fixar responsabilitats ni fer censures.

Els senyors Eden i Delbo examinaran la situació internacional, a París, abans de dirigir-se a Ginebra, i es pot assegurar que existeix unanimitat absoluta respecte a les mesures que hauran de sotmetre's a la Conferència.

Referent a l'acusació que el doctor Negrín presentarà en nom d'Espanya, se sap que és quasi segur que no obtindrà la majoria de vots per a prendre decisions contra Itàlia. Es segur, però, que la delegació francesa farà tot allò possible perquè el Consell i l'Assemblea prenguin acords precisos per a la retirada dels voluntaris que combaten al costat de Franco, i sobre aquest punt està disposada a usar de la màxima energia.

Un submarí rebel, enfonsat en aigües de Cartagena?

Cartagena, 10. — A migdia s'ha vist un submarí a l'altura de Portant. Les bateries de la costa li han disparat i les flames s'han fet a la mar i han disparat càrregues de profunditat.

Han acudit al lloc del fet les autoritats de marina i s'han vist nombroses taques d'oli damunt l'aigua, la qual cosa fa suposar que el submarí ha estat enfonsat.

Es fan preparatius amb tota accelleració perquè els escafandres reconeguin el lloc del fet, per tal de veure si es confirma l'enfonsament; i està tot disposat per a posar-lo a flor d'aigua en cas afirmatiu.

També a l'embarcador del port de Cartagena s'ha vist un altre submarí damunt el qual s'ha disparat diverses vegades, però s'ignora si ha estat tocat.

El comissari Bruno Alonso relata el combat entre el «Canarias» i la flota republicana

València, 10. — Bruno Alonso, comissari polític de la flota, ha relatat de la següent forma el combat sostingut pels vaixells republicans amb el vaixell pirata «Canarias».

«Navegant el creuer «Libertad» rumb a Cartagena, Com que és el navili insignia hi tinc la meua residència que és també la del comandament de la nostra flota.

A més de cinc milles ens seguien el «Méndez Núñez» i una flotilla de destructors.

Havíem arribat a l'altura del cap Tenez, a l'Àfrica francesa, prop d'Oran. Per a entrar constantment la marina, s'havia ordenat practicar el combat i la dotació efectuava les maniobres d'un aspecte xafarranxo, chos.

Eren prop de dos quarts d'onze del matí del dimarts, dia 7 de setembre, que advertírem a 15.000 metres, visible sense prismàtics, un creuer cuirassat que per les característiques era el «Canarias». I vèiem com s'anava a nosaltres, però no arribava bandera de combat.

No vàrem voler agredir nosaltres, malgrat d'haver presenciat l'operació per a enfilar cap a nosaltres els seus canons del vint.

De cop i volta disparà quatre canons que caigueren a uns quinze metres del «Libertad».

«Els encatregats dels telèmetres confirmaren que es tractava del «Canarias». Quedàrem clavats al mar i es donà ordre de «foc». El «Libertad» contestà l'agressió per totes les seves boques.

La rapidesa de la nostra resposta degué desconcertar el vaixell pirata. Una hora i cinc minuts durà el combat, exactament.

L'emoió era intensa a tota la dotació.

El «Canarias» començà a allunyar-se, i el «Libertad» es llança en la seva persecució.

El «Méndez Núñez» i la flotilla de destructors, donant-se compte del que ocorria, acceleraren la seva marxa per tal d'apropar-se a nosaltres.

La major velocitat del vaixell facciós impedi que poguéssim aconseguir-lo.

Segons els telèmetristes, dos obusos aconseguiren el «Canarias»; per naturalment, no està comprovat.

Una vegada cessà el foc, vinguéren els consegüents comentaris. Així estàvem quan vàrem veure i nir vers nosaltres tres hidros emítics. Eren ja tots els vaixells junts i obrírem un foc llançat contra el mitja tripulació es posà a manij mentre la resta estava de guàrdia.

Serien poc més de les cinc de tard, quan tornàrem a veure el «Canarias» i es creuaren uns ce destructors, donant-se compte del que ocorria, acceleraren la seva marxa per tal d'apropar-se a nosaltres.

La major velocitat del vaixell facciós impedi que poguéssim aconseguir-lo.

Segons els telèmetristes, dos obusos aconseguiren el «Canarias»; per naturalment, no està comprovat.

Una vegada cessà el foc, vinguéren els consegüents comentaris. Així estàvem quan vàrem veure i nir vers nosaltres tres hidros emítics. Eren ja tots els vaixells junts i obrírem un foc llançat contra el mitja tripulació es posà a manij mentre la resta estava de guàrdia.

Serien poc més de les cinc de tard, quan tornàrem a veure el «Canarias» i es creuaren uns ce destructors, donant-se compte del que ocorria, acceleraren la seva marxa per tal d'apropar-se a nosaltres.

La major velocitat del vaixell facciós impedi que poguéssim aconseguir-lo.

Segons els telèmetristes, dos obusos aconseguiren el «Canarias»; per naturalment, no està comprovat.

UNA ALTRA VICTORIA LLEIAL AL FRONT ORIENTAL D'ASTURIES

Mor gloriosament un comissari polític

NYON

Aquesta Conferència de la Mediterrània, conferirà a la vila suïssa de Nyon la celebració que anteriors reunions diplomàtiques han donat a d'altres viles? ¿Es parlarà temps a venir dels acords de Nyon amb la freqüència amb que a'ul es parla del Pacte de Locarno o dels acords de Stresa?

Per si fos així, treballarem ja des d'ara per la notorietat de Nyon, traçant-ne una petita referència geogràfica i turística.

Nyon és troba a vint-i-dos quilòmetres de Ginebra, a les ribes del mateix llac Lemán. És una ciutat industrial d'uns 5.000 habitants. S'escampa pintorescament en un pujol coronat per un castell de cinc torres, del segle setè.

La terrassa d'aquest castell, en el qual hi ha restes de l'època romana, i el bell Passeig dels Castanyers, ofereixen una vista magnífica damunt del llac i els Alps, amb el Mont Blanc.

Totant a Nyon, entre els arbres, hom troba el gran castell de Prangins (segle divuitè), residència de Josep Bonaparte després del 1815. No gaire més lluny, la Bergette, propietat del príncep Lluís Napoleó, i també la vila de Prangins, que durant els anys 1910 al 1921 fou la residència de l'ex-emperador Carles d'Àustria.

Nyon és, doncs, tot un croquis, amb les indispensables i diverses suggestions turístiques, com la propiandada de franc. Abenyis, si de la Conferència de les potències mediterrànies no en surt res de sòlid, però si la reunió ha fet la fama d'aquesta ciutat suïssa, no s'haurà perdut el temps del tot.

A Locarno hi ha un hotel que, malencònicament, ens ensenya la taula on, la qual Irland, Chamberlain i Stresemann menjaren unes truites pescades al Lac Major, tot somniant en una Arcàdia europea.

I d'aquell moment reufo-ria només en resta això: una lapida que uns forasters de la pau i del turisme col·locaran damunt d'aquella taula. Veuem que en quedrà de Nyon...

Gijón, 10 (Servet exclusiu de Febus). — Es coneixen més detalls de la nova acció victoriosa obtinguda per les forces lleials, ahir a la tarda al front oriental.

L'enemic atacà violentament ajudat per grans masses d'aviació, artilleria i tancs, les posicions lleials de Bona, San Onofre i San Emeterio. Les forces lleials resistiren heroicament i impedíren l'avanc i causaren a l'enemic enorme nombre de baixes amb un foc endiastat de metralladora.

Persistiren els atacs facciosos i els lleials feren un replegament de petita importància, però després contraatacaren valentment i aconseguíren recuperar el terreny perdut i altres posicions onada dels rebels i recollíren tres banderes monàrquiques, dues metralladores i un fusell metralladora i diversos fusells. L'enemic fugí desordenadament i deixaren el camp ple de cadàvers i de ferits.

La derrota fou formidable, més encara, si potser, que la del dia anterior.

El comportament de les tropes republicanes fou digne de tot elogi.

El comissari Yago en arribar al cim d'una muntanya resultà ferit en intentar collir per dues vegades la bandera dels facciosos. Una vegada a terra, ja malferit, s'incorporà i després d'apoderar-se de la bandera caigué mort. Les seves tropes es llançaren a l'atac i conquistaren la posició.

ELS ESTUDIANTS DEL MON, AL NOSIRE COSTAT

Acaba de celebrar-se a París el Congrés del «Rassemblement Mondial des Etudiants pour la Paix, la Liberté et la Culture». Podem assegurar que ha respost en tot a les nostres esperances.

La presència al Congrés dels estudiants de tots els països, la dels estudiants xinesos que han anat a París expressament a prendre part en les seves tasques i de les delegacions catalana i espanyola, ha refortat una vegada més el sentiment antifeixista dels estudiants de tot el món.

La calorosa adhesió de tots els delegats al Congrés, a la causa dels pobles llires i a les diverses mostres de solidaritat que d'ella hem rebut, ens permeten assentar d'una manera ferma la següent conclusió:

Els estudiants de tot el món estan al nostre costat en la lluita contra el feixisme per la cultura i la llibertat dels pobles.

PROVA CONTUNDENT

RUSSIA: Aquest és el "desconegut" assassí
FRANÇA I ANGLATERRA: És possible?
(Anibal Tejada, a "ABC")

11 de SETEMBRE del 1937

Catalans: CATALUNYA!!!

No creiem que ningú pugui negar que, dels centenars i milers de cartells que els nostres ulls han hagut de contemplar areu, el més bell, el més suggestiu, el més expressiu, l'únic verament patriòtic, l'únic que de la necessitat de pensar en el més important per a l'anima dels catalans, que és, sense mena de dubte, la pàtria, és aquests del nostre onze de setembre d'enguany.

Fraça per la concisió. Cominou, per l'austeritat. Es fa estimable per l'absència d'aquelles tonalitats cridaneres que un any seguit, ens han engegat.

Un epígraf: 11 de setembre. Un esbós de l'estàtut de Casanova. I els mots finals, o sigui: Catalans: Catalunya!

No hi ha una més bella manera, ni més senzilla, que els catalans s'adonin que hi ha una diada, l'onze de setembre, en la qual la pàtria perdó les seves llibertats. Ni de cridar millor la nostra atenció sobre el deure que tots tenim de pensar en la Mare, en Catalunya.

Sols sigui aquest dia, concret, enmarcat, aplec de tots els dies de l'any, el cartell ens diu que no hem d'oblidar que, catalans, ens devem a Catalunya. Egoisme? Xovinisme? No; no. Compliment del eure. Perquè Catalunya, la Mare, pateix; perquè encara no s'ha guarit aquelles ferides que rebé fa més de dos segles. Perquè l'horitzó que abasta el seu miralloté aquella fixesa i aquella transparència dels horitzons que assenyalen la bonança. Perquè la seva llibertat no és sinó una encarnada de la llibertat que requereix, que reclama, que ha de tenir per voluntat de tots.

I, potser, convençuts d'això que ens volem dir el cartell, i disposats a seguir la nobilíssima crida, podíem, en els dies d'ara — en els que vindran, proposar-nos de fer-ne un altre que no caldrà enganxar per les parets, sino recitar-lo de viva veu a cada instant, que dignés:

«Forasters! Estrangers! Catalunya!!!»

Que solament aleshores ho entendríem tants i tants com no volen, no poden o no ho saben entendre.

Vicenç A. BALIESTER

De Brouckère, president de la II Internacional, visita el President Companys

Els periodistes que fan informació al Palau de la Generalitat, o hauríem aquests migdia l'Honorable President de Catalunya per trobar-se senyor Companys treballant al seu despatx particular de la Residència.

A primera hora de la tarda el President ha rebut als departaments oficials el consol de Mèxic a la nostra ciutat, el qual hi ha fet lliurament d'un obsequi que consisteix en un quadre titulat «Festejando el triunfo» que és una magnífica estampa colorida de costums mexicans. També l'hebut el president de la II Internacional Socialista, M. de Brouckère.

Una comissió de «La Paix», que ha estat a la Generalitat, no ha pogut ésser rebuda pel senyor Companys per haver abandonat aquest Palau.

A la Secretaria de la Presidència, en donar compte de les visites i periodistes, han afegit que no hi havia cap altra nova d'interès per a Premsa.

MOR UN Membre DEL CONTROL DE LA NO INTERVENCIO

Perpinyà, 10. — Carles Jellinger, capità de l'exèrcit holandès, membre de la missió del control de la no intervenció, ha mort a l'hospital militar de Perpinyà.

SORPRESA EXTRAORDINARIA ENTRE ELS NIPONS

Els xinesos oposen acarnissada resistència a la guerra d'invasió japonesa

Xang-Hai, 10. — Les bateries xineses de Potung han bombardejat aquest matí, de set a vuit, l'hangar i el magatzem d'armes d'Uangpu. L'artilleria i l'aviació japoneses han contestat contra Potung i Kiangtan.

Els immobles de les concessions han quedat fortament sacsejats mentre els valkells i avions de bombardeig japonesos bombardejaven i atacaven sense pietat Potung en una suprema temptativa d'imposar silenci a les bateries xineses. Quan els xinesos han obert foc, un obús ha acollit el vaixell hospital nipó «American-Haruo», prop del consolat japonès. Els obusos xinesos han caigut igualment als coberts del moll.

Els japonesos han començat les operacions de la jornada bombardejant els sectors de Kiangwan i Yanotsepo, però ben concentrat immediatament l'atenció a Potung. Els japonesos anuncien un avanç segons un pla, però contràriament els xinesos diuen que els japonesos han perdut terreny.

Es evident ara que el pla japonès consisteix a avançar lentament, però segur, ja que no s'atreveixen a córrer el perill de sofrir una derrota per raons polítiques i a més per sorprendre extraordinàriament de la ferissada resistència que oposen els xinesos.

El dia 20 de setembre ha d'entrar en caixa els milions de la llei del 193

València, 10. — La «Gaceta» publica, entre altres, les següents dades:

DEFENSA NACIONAL. — Ord: fixant les bases en l'organització de batallons de rearguardia en complement a allò disposat en l'article quindel decret de 14 de juliol darrer.

Ordre relativa a la reorganització dels centres de reclutament, mobilització i instrucció, disposada a l'article tercer del decret del 14 de juliol darrer.

Disposant que quedin acabades les operacions d'allistament el dia 20 del mes en curs, data en quifuran el seu lliurament a Caixa els mossos de la llei del 1938.

Ha estat operada una filla de President Companys

En una clínica d'Espulgues, ha estat operada la senyora Maria Companys, filla de l'Honorable President de Catalunya.

L'operació, malgrat que delicada, ha estat portada a terme satisfactoriament, i l'estat de la malalta millora amb regularitat.

Desitgem que Maria Companys es restableixi ràpidament, i entre les mostres de simpatia que ha rebut amb aquest motiu, volem afegir la nostra.

ELS ACTES DE DEMÀ

E.R.de C., a la manifestació

del Centre d'Esquerra del Districte tercer (Anselm Clavé - Provençana), per tal d'organitzar la comitiva que, precedida de la nostra bandera, acudirà a retre l'homenatge.

Organitzem una manifestació
tadana que superi de molt la de
altres ayuades i que demostrï d'
manera indiscutible, categòrica
contundent, que hi ha tot un p
disposat a combatre fins a l'a
reament complet de la racció i
nous bàrbars, fins a l'eliminac
total dels traidors i dels inva

drileny fa la seva

PREUS LIMITADÍSSIMS AL
PALAU DEL CALÇAT

no cal témer que ningú s'emporti res.
Ara, mentre s'estava celebrant la
sabbasta, s'hau sentit dues explo-
sions properes i inconfusibles. Tol-

Baterra i comunica, particularment a cadascun dels diputats que guin acompanyar-lo.

...ent de les coses més rares
...uen estris que no s'han vist mai
...assin fets i es veïen persones i
...dranyes com aquestes mateixes es
ria.

M. P.

Madrid, setembr

PREUS LIMITADÍSSIMS AL
PALAU DEL CALÇAT

... in Estetico culture ...

NO ADMETREM QUE LA POLÍTICA DE NO INTERVENCIÓ ES CONVERTEIXI EN UNA AMENÇA ALS PIRINEUS

Paris, 10. — En un important discurs pronunciat pel ministre de Defensa Nacional, en la reunió de l'Executiva del Partit radical-socialista, ha dit, entre altres coses:

«La voluntat francesa és de pau, però és de més dir que en l'actual moment no hem d'estar desviats pel que pugui passar. No podem admetre que la política de no intervenció es converteixi en una trampa i acabi amb la destrucció de la llibertat de les nostres comunicacions o en una amenaça als Pirineus».

COMITE CATALA PRO HOMENATGE A LA URSS

AMICS DE LA U.R.S.S.

Per tal de donar a conèixer les activitats que arreu de Catalunya es desenvolupen per a celebrar dignament el 20è aniversari de la revolució Soviètica, representants de partits polítics i organitzacions sindicals es desplaçaran demà, dissabte, dimenge i dilluns, dies 11, 12 i 13, respectivament, a les comarques gironines.

A Blanes, dia 11, a les cinc de la tarda, parlarn: Miquel Cunillera, per E. R. de C.; Felip Barja, per E. R. de C.; Josep Viadú, per C. N. T.; Pau Gaynes, per E. R. de C.; i Pau Balseis, per A. U. S.

A Girona, dia 11, a les deu de la tarda, parlarn: Pau Gaynes, per E. R. de C.; Josep Viadú, per C. N. T.; Miquel Cunillera, per E. R. de C.; Felip Barja, per E. R. de C.; i Pau Balseis, per A. U. S.

A Palafrugell, dia 12, a les onze del matí, parlarn: Josep Viadú, per C. N. T.; Pau Gaynes, per E. R. de C.; Angel Estivill, per E. R. de C.; Miquel Cunillera, per E. R. de C.; i Pau Balseis, per A. U. S.

DIVERSOS

A l'arribada a la frontera foren detinguts i conduïts a aquesta Prefectura de Policia, Felisim González Pérez, Josep Rombau Mir i Isidre Lluvia i Aguilera amb el passaport en el qual consta que són indisponibles, estatadors i falsificadors.

En passar pel carrer de Sant Pau, Eulogio Lacruz Navasquez, es trobà amb uns desconeguts que renyien. S'intentà per a evitar la discussió i fou agredit per un dels contendents que amb una navalla li produí una ferida quinze centímetres a la regió subescapular esquerra de pronòstic reservat.

L'agressor i el seu contendent es feren escapols sense poder detenir-los.

Des del terrat de la casa número deu de la Plaça de Frats de Molis es llança al carrer Concepció Martí, refugiada de Màlaga que vivia en la dita casa.

Una veïna, la interfecta espanyola, va a la casa de la veïna que vivia amb permís avui.

S'ignora les causes que obligaren a la Concepció a prendre aquesta determinació.

Al carrer de la Boqueria, un camió que es donava a la fuga atropellà a Joan Codina de 32 anys, de pronòstic reservat, Camilo Jarque Emperador, de 35 anys, eren i Agustí Blanc i Galofré, de 15, lleus.

Els ferits després d'auxiliats passaren a la casa de la veïna.

També per haver estat atropellat per un auto a Sarrià fou traslladat amb ferides de pronòstic reservat a l'Hospital Clínic, Julià Granana Garcia, de 41 anys.

Una veïna del carrer Maurici Serahua denuncià a l'autoritat que ha estat víctima de diverses estafes per part d'un individu que els visità i els prometé patates a ben preu i feia les comandes que cobrava a la botzeta.

El denunciat tingué l'habilitat de lluitar amb un veí d'entrada una quantitat de patates al preu estipulat, cosa que serví perquè els altres llueixin diverses quantitats tomeroses que no els servís aquest gènere.

Una vegada amb el diner, es trobaren estafats i en anar a fer la denúncia veleren el denunciat, Antoni Castiella Parera, que ja estava agafat per indocumentat.

Per haver atemptat contra uns guàrdies de seguretat al carrer Nou de la Rambla foren detinguts i ingressats als calabossos del Palau de Justicia, Angel Castell i Gil i Angel Ruiz Garcia.

Al carrer de Castillejos, 202, quart, primera, a conseqüència d'haver-se llançat la pistola, resultà greument ferit un sergent de la guàrdia d'assalt.

El Comitè Municipal Permanent contra la política repressiva contra els homes i institucions de la Revolució

En tot el que es refereix a Defensa Passiva prestarà la màxima col·laboració al Govern

El Comitè Municipal Permanent, en la seva reunió d'ahir, prengué entre altres la següent acord:

«Aprovar una proposta de la milícia socialista en el sentit que el Comitè Municipal Permanent acordi col·laborar, d'una manera eficaç, i en tot el que sigui possible, a la defensa Passiva, i ensenya que prelli la màxima col·laboració al Govern facultant-li l'loca adequada per a l'adopció de Guerra, alijament i camps de preparació militar per a les reserves que puguin ésser mobilitzades, entenent-se que l'aprovació de la susdita proposta ha d'anar acompanyada de la petició al Govern que sigui tret de la presó tota la que estàn detinguts per fets conseqüència de la Revolució i que haguessin pres part en l'atacament lliberador del poble contra el moviment feixista del 19 de juliol del 1937, sollicitant, així mateix, que acabi tota política repressiva contra els homes i les institucions de la Revolució, i que, deixant al marge les diferències ideològiques de matís es refaci, més fort que mai, el bloc antifeixista, com a camí segur per a guanyar la guerra».

Canviar el lloc de celebració de l'Assemblea de la Federació de Municipis Catalans, en el sentit que es porti a efecte en el Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona el proper divendres, dia 12 del corrent.

Més pànic que prudència

La premsa italiana calla davant l'acusació de la U.R.S.S.

Itàlia tem que la Conferència Mediterrània suprimirà la pirateria

Negrín ha presidit la sessió privada del Consell de la S. de N.

Dilluns pronunciarà el discurs d'inauguració

A mitjans de la setmana entrant es plantejarà el problema espanyol

El Franco paraguaià

Havia preparat massa de pressa el retorn

CLINICA GALLEGU - VIES URINARIES

Consultas: 11 a 1, 430 a 6 P. 10 a 1

Carrer Nou de la Rambla, 18. PELL - SANG - VENERI - PROSTAT - MATRIU - IMPOTENCIA - DIATERMIA - Director: Dr. Riu Porta

El delictes d'acarament de viandants seran solmesos a procés sumarissim

A la URSS han delingut un enginyer italià

I el diari de Mussolini fa grans esgarips

«C.N.T.», SUSPES INDEFINIDAMENT

Avancen activament els treballs de la Conferència Mediterrània

Nyon, 10. — Resultat de les conversacions preliminars que tingueren lloc ahir a París i aquest matí entre els representants de les nou potències que participen en ella, que els treballs de la Conferència seran avançats activament.

Des d'ahir, en efecte, després de l'abandó de benivencut i designació de la presidència, la Conferència es constituí en Comitè tècnic per tal de puntualitzar el text a base de les notes elaborades a Londres i París. Es considera que després de la

primera sessió, aquesta mateixa nit podran sotmetre's als Govers interessats acords concrets. Els Govers alemany i italià seran posats al corrent de les deliberacions de la Conferència.

LA CONFERENCIA MEDITERRANEA, EN MARXA

Nyon, 10. — De les conversacions preliminars celebrades ahir i aquest matí a París entre els representants de les nou potències que acudirán a Nyon resulta que els treballs de la

conferència eran efectuat molt activament. En efecte, aquesta mateixa nit, després del discurs de salutació i de l'elecció de president, la Conferència es constituí en Comitè tècnic per a posar a punt els qüestionaris elaborats a Londres i París. S'espera que després de la primera sessió de la Conferència podran ésser sotmesos als Govers interessats els projectes d'acord. Els Govers alemany i italià seran tinguats al corrent, sense endarreriment, dels debats de la Conferència.

El Japó no indemnitzarà les potències estrangeres

Perquè les hostilitats començaren per culpa dels xinesos

Toquio, 10. — Contestant verbalment a les notes de les potències, el Govern japonès ha declarat que no estima que hagi d'ésser imputat amb les responsabilitats de les pèrdues sofertes pels subdís d'una tercera potència per tot allò ocorregut a Xina, ja que les hostilitats començaren amb atacs xinesos contra els japonesos. No és oportú — a jut del Govern japonès — discutir la qüestió de les compensacions, encara que potser podrà examinar-se més tard.

El procediment instaurat en 1933, quan es plantejà l'afar del Manxú, quan se recorda, llavors l'Assemblea es constituí en un Comitè de 23 membres, en el qual estaven representats els Estats Units, amb veu consultiva.

Es diu, aixímateix, que l'objectiu del Govern xinès és que es permeti als Estats Units exercir el dret d'examen en el conflicte actual.

ACTIVITAT DE LA MARINA JAPONESA

Toquio, 10. — Els vaixells japonesos han bombardejat els llocs militars al llarg del riu Canton. Nombrades embarcacions s'han incendiat. La marina japonesa ha bombardejat el port de Swatow amb els objectius següents: municipi i llocs militars.

XINA ACUDIRÀ A QINESA

Ginebra, 10. — S'atribueix al Govern xinès el projecte de demanar a l'Assemblea que s'aturi immediatament

Roma, 10. — Després de la presentació de la segona nota soviètica contra les agressions italianes a la Mediterrània, la premsa romana ha reaccionat molt debilitat. Sembla que els directores dels diaris feixistes obcequen a una consigna: callar. Per què? Segurament per tal de no emmençar més la situació, encara que també podria ésser a conseqüència de certa port provocada per l'exemplar energia de Moscou.

«El Popolo di Roma» escriu: «Si la intenció de la URSS consistia en el desig de turpèdinar la Conferència de Nyon, o simplement d'acabure Itàlia dels treballs d'aquesta Conferència, ha estat plenament realitzada. Però l'èxit és aparent, puix que les notes italiana i alemanya han posat les coses al seu lloc».

La premsa italiana en la seva totalitat, diu que creu que la Conferència de Nyon no decidirà res en definitiu fins que es reunexi el Comitè de no intervenció, d'acord amb els desigs dels governants nazis i feixistes.

El que sí és cert que a Roma ha causat gran sorpresa, és el fet que, malgrat la negativa italo-alemanya, la Conferència se celebri, i, el que és més encara, que França i Anglaterra tinguessin ja preparats informes en previsió a aquesta negativa.

Itàlia solament tem actualment una cosa: que la Conferència de Nyon sigui quelcom constructiu i que serveixi per al fi que ha estat convocada, o sigui, per imposibilitat, tota agressió a la Mediterrània i suprimir la pirateria.

Fins ara la Itàlia feixista ha portat la veu cantant en el concert diplomàtic internacional. Actualment calla, la qual cosa no passa d'ésser un fracàs més atribuïble a la polí que a la prudència.

MASARYK, fora de verill

Praga, 10. — Un comunicat oficial declara que l'octogenari ex-president Masaryk ha millorat considerablement, fins al punt que ha pogut fer la seva migdada de dues hores de dormir després de dinar.

Mentre Itàlia té instructors aeronàutics a Nanquin...

...el seu ambaixador a Toquio fa esforços per tal d'apropar Itàlia al Japó

Toquio, 10. — Hirota rebé ahir l'ambaixador britànic. Es qual segur que l'entrevista es referí a l'incident de l'ambaixador britànic a Xina i a la nota japonesa que Anglaterra va rebre ahir rebuda n'el l'incident solució.

Per altra banda, l'ambaixador d'Itàlia s'entrevistà amb el vice-ministre d'Afers estrangers sobre la seguretat dels residents italians a Xina. Es creu saber que la diplomàcia italiana s'esforça per restreyn les relacions amb el Japó aprofitant l'omocció produïda a Anglaterra per l'atemptat contra l'ambaixador britànic a Xina. Amb tot, aquesta aproximació ofereix una gran dificultat: la presència d'instructors italians d'aeronàutica a Nanquin. Les converses actuals semblen que tendeixen a eliminar les divergències existents a aquest respecte. Per part dels italians, es fa observar que la sortida dels italians provocaria l'arribada d'instructors soviètics.

LA GESTAPO, MESTRESSA DE DANZIC

Varsòvia, 10. — La policia danziquesa ha detingut el diputat Brill, membre de la Dieta de la Ciutat Lliure i ex-president del partit socialista. Fou detingut en el moment que acabava de rebre una carta que —segons els nazis— procedia del diputat socialista Wichmann, desaparegut misteriosament el dia 25 de maig darrer i que els nazis afirmen que era a Espanya, enrolat a les Brigades Internacionals.

Naturalment, la carta és una comèdia de la policia per tal d'ocultar l'assassinat de Wichmann pels agents de la Gestapo alemanya.

NO HI HA ENTESA

Londres, 10. — En el Congrés de Sindicats anglesos, celebrat a Norwich, s'ha rebut per gran majoria una resolució presentada per M. Pedracioni d'esquerra que tendia a constituir un front únic amb els comunistes.

MARTINEZ BARRIO TORNA A VALENCIA

València, 10. — Aquest matí ha tornat de Barcelona el President de les Corts.

El senyor Martínez Barrio ha rebut al seu despatx oficial diverses visites, entre elles la del ministre senyor

Els nazis estan folls

Nuremberg, 10. — Després de Goebbels, ha parlat Otto Dietrich, el qual és el seu parlament ha dit:

«La llibertat de la premsa és la difusió darrera la qual fanaguen els bandits modests excitadors de la guerra, corbo de la humanitat que es passen la carcassa de les seves víctimes».

Diu que els atacs contra Alemanya hi ha la mà del jueu.

ONZE DE SETEMBRE!!!

«Segueixi l'avanç, que davant meu ningú no es retira; morir o vèncer és el que ens toca»

RAFAEL CASANOVA

Si el nostre Rafael Casanova, de carn i ossos, fou una de les figures més cabdals i representatives i l'heroi civil més gran del segle divuitè català, la seva estàtua, el seu record —bronze i pedra— continua avui la gloriosa tradició de patriotisme, influïnt d'una manera decidida en moltes coses nostres.

Al peu de la seva estàtua, el conseller en cap ha vist teneix el catalanisme a un poble arborat de ferrocarrils. Els primers anys d'existència catalana han tingut per escenari aquesta estàtua, al peu de la qual la nostra joventut, la d'ara ja més de quaranta anys, remougué l'evanescent atmosfera amb el crit de «Visca Catalunya!» que tingué sempre la virtut de mobilitzar els amanters dels governadors civils de Barcelona.

Davant les vexacions i atropellaments, el nostre poble s'adreçava cada any, amb romàntic i fervorós pelegrinatge, a l'estàtua de l'adorat conseller, que dia darrera dia estrenyia convuls una espasa i una bandera. I en silenci, aquella multitud voltada de cavalls i tricornis amenaçadors repetia aquell jurament que havia fet el 1714 l'illustre patriota, de defensar i estimar Catalunya sobre tota altra cosa.

Jornades on es pegava fort i es cridava; barrejant-se els aviscats amb els amorits, jornades on s'estructurava el sentit catalanista de la nostra massa, on cada any es feia una mica d'història i pujava més i més aquell compte de deutes i vexacions.

Famoses i celebres les carregues a cavall i a sabre descobert que es donaven al peu de l'estàtua. L'onze de setembre constituïa l'angorxa i el malson dels senyors que els Governadors monàrquics de Madrid ens enclaven per a civilitzar-nos. Aquestes batalles les guanyava, però, sempre Casanova, l'esperit del gran conseller en cap. Cada caiguda feia en nosaltres més fort l'amor a Catalunya i els seus ideals indestructibles de sempre: de llibertat i de justícia.

En aquell indret havia caigut malferit el patriota que regí els destins de la ciutat en els moments de més gran perill per a ella. En aquell mateix indret es feia cada any més viva i més segura la força del catalanisme.

L'any 1923 marcà una fita tràgica i al mateix temps gloriosa per al catalanisme. Gal·les, bascos i catalans s'ajuntaren. Sembla que és l'hora potser del nacionalisme. Aquella aliança es vol refermar al peu de l'estàtua de la pàtria: l'estàtua de Rafael Casanova. És l'onze de setembre. Els incidents es fan sagrats entre la multitud patriòtica i els policies. Dos dies després, malvat, entre altres coses, per aquesta manifestació, Primo de Rivera dona el seu cop d'Estat i queda instaurada una dictadura, les víctimes principals de la qual som els catalans.

Durant aquells anys de govern militar, les autoritats imposen un silenci draconità entorn del monument. Calgut Primo de Rivera, tornen amb més pujança que mai les manifestacions. En aquells anys de prova, Catalunya s'ha enrobustit. Després tot és un film gloriós, una apoteosi ciutadana, un crit, una eufòria constant. El film s'interromp d'una manera brusca i dramàtica l'octubre del 1934. Un dels crims de què s'acusava les altes autoritats catalanes, és haver commemorat l'onze de setembre.

La ciutat de Rafael Casanova tornà a rodar. Els consellers de la Generalitat, de tornada dels penals espanyols, homenatgen el record del gloriós patriota. Un silenci digne, imposat per nosaltres mateixos plana entorn de l'estàtua el 1936. El ressu del combat del 19 de juliol sembla encara escoltar-se. Demà, camí de la victòria, tornarem a festejar el nostre victoriós conseller en cap Rafael Casanova.

E. R. C. al poble

CATALANS!

A la trista i llarga renglera d'aniversaris commemoratius de l'Onze de Setembre del 1714 cal afegir el d'aquest 1937. Una altra anyada més que pren a la diada aquell goig per l'extingiment de les nostres llibertats. Les multituds, amb les seves banderes, desfilaran demà davant el monument als màrtirs del 1714 amb l'esperança de sempre al cor, mai moridora, però amb els llavis tremolosos i els ulls fets en el paisatge llunyà trasbalsat per la metralla que és llançada amb el propòsit d'anul·lar la vida de tots els ciutadans lliberals i que vol soterrar les llibertats que anava recobrant la Catalunya nacional.

Els catalans aprofitarem aquest Onze de Setembre per a refermar la nostra fe en Catalunya, en una Catalunya que malda per una germanor universal efectiva. Cada català voldrà ésser interpretat de la voluntat dels nostres germans, que, per ésser als camps de batalla, no podran desfilat com cada any per davant del monument simbòlic en penya de catalanitat. Cada català durà al cor el foc patriòtic dels que lluiten per la dignitat humana i l'ara prometença silenciosa i solemne de reivindicar sempre, sempre, els drets de la Pàtria per damunt de partits i de sectes moridores.

Catalans! Una altra fita de dolor ha estat clavada en la història de la nostra terra. Reafirmem els destins de Catalunya i servim amb el millor del nostre esforç, amb tot el cor de ciutadans lliures. Estimem, amb Catalunya, les seves essències i oferim-li el que ella vol: l'adhesió encesa i abrandada, aquella adhesió que no sap entendre en especulacions de cap classe.

CATALANS! VISCA LA LLIBERTAT! VISCA CATALUNYA!
El Consell Permanent

Commemoració del 1714

Amb valentia funeral del setge,
bandera que esparraca el foraster!
En terra jeu, nafrat, el banterer:
cap esperança de triomf no el metja.

Del fratricidi amb la gaudança, petja
la host invasora nostre surt darrer.
La boira fulg pel clivellat carrer
com una glassa dolorosa i lletja.

Ja l'averany de ta dissort s'allunya,
l'escampada sang, oh Catalunya,
o dea lassa d'afollat destí!

Ara aquesta país que en ton escut gloriexen
són flames tan vivents que respelndeixen
del bell secret no tornà a morir!

Josep CARNER

Aquest gravat antic, que es guarda en un dels arxius de la nostra ciutat, reproduïx l'històric moment que Casanova caigué ferit al baluard de Sant Pere, voltat dels homes de la Coronella, durant la jornada de l'11 de setembre de l'any 1714. La característica primordial d'aquest gravat històric és que ens presenta el conseller en cap despullat de la seva tradicional gramalla patricia i portant el vestit d'aquella època.

El gener del 1714, Catalunya alçada en armes llançava el crit que la feu més i més immortal: «Visa l'ora, l'adversitat!» El setembre del 1714 quedà gloriósament defensat els baluards de les muralles; abans, però, havia resistit durant anys i anys la salvatge escames de les tropes de Felip V i del seu avi Lluís XIV. Rei Sol per a alguns, però sinistre i tènec per a nosaltres. Any i anys de lluita, de sofrir repressions, de guerres sagants contra Espanya i França. I ara en les hores de perill, Catalunya es trobava a l'últim moment del pretendent, de l'estimat Carles III, que feia crucar les tropes de Defensa de Catalunya i ens deixava front a front amb les del Duc de Popoli que engegaven els seus morters damunt de la nostra plaça emmurallada.

En rompre's les hostilitats entre assetjadors i assetjats, Barcelona començà de bell nou a conèixer hores ben amargues. En un dia, llunyà encara al 10 i al 11 de setembre, havia calgut damunt la capital més de 1.180 granades. Tota la cruïlla bèlica d'aquell temps es desfermà per anular-nos com a poble lliure.

Barcelona tenia, però, un home que l'encoratjava, que l'estimava: Rafael Casanova, l'heroi civil que només per amor a la ciutat parlà de capitulació. El poble, però, volia lluitar en defensa dels seus, de les llibertats, penosament conquistades. El conseller en Cap fou el primer combatent. Assistia als Consells, visitava les obres de les fortificacions, encoratjava els soldats, era l'ànima de la «Coronella». Dormia ben poc. Tot ell estava pendent de la ciutat gloriolosa que, cada dia, s'escolava en un sacrifici infructuós i heroic.

Enmig del valor i fermesa dels barcelonins, s'escaigueren els primers assalts a la ciutat. Ferran Soldevila en la seva magnífica Història de Catalunya, descriu així aquella jornada gloriosa que demà commemorarem tots els catalans:

«L'assalt de Barcelona fou el dígit coronament d'aquell setge, de tota la lluita contra Felip V, de tota la lluita, secular, contra l'uniformisme absolutista. Des de les onze de la nit (10 de setembre), sigil·losament, s'anaven preparant-se les columnes d'assalt. Vint mil homes les formaven, i a dos quarts de cinc de la matinal, en llustrejant les primeres clars d'aquell 11 de setembre que havia de restar com una de les dates culminants atzagues de la nostra història, van llançar-se a l'atac per les set bretxes obertes. Arreu fou rebuïda llur formidable escames, i Berwick hagué de fer entrar en combat les reserves. Per aafortunat dels assetjats, les puges torrencials dels dies precedents havien mullat els forrells de llurs mines, i cap no en va esclatar. Sota la pressió enorme i constant, forta cedides les bretxes; però, la resistència no va minvar. És la batalla de Sant Pere. La diu el Conseller en Cap, Rafael de Casanova, i era voltada de la noblesa i seguida de companyies de la Coronella — la drins sastres i taverners, que es batien des de punta d'alba, i les vendes de teles, al pas de la barrera — escrit un testimoni ocular — s'aplegaven les gents acompanyant, perquè era molta la devoció i confiança que, de temps molt anteriors, tenien els catalans en aquest gení, i amb més de fervor els barcelonins.»

La seva arribada a la muralla de Jonqueres, al moment en que la lluita ferestega era un flux i reflux de combatents damunt del terrapè, va determinar un tal enarmentament dels assetjats que van recuperar a la batallina — per quarta vegada — el baluard de Sant Pere i van fer retrocedir els enemics fins al Portal del Dammunt del terrapè de la muralla, tot fort Casanova, i calgué retirar-lo. La bandera va passar a mans del vell Lluís, comte de Planelles.

«El vostre Excel·lència en cap, Rafael de Casanova, va dir: «Ni els meus anys ni el meu cansament no em van a fer a morir.» Mentre això s'aconseguia per la banda de Sant Pere, Villarreal atacava l'enemic per la Plaça del Born i el Pla d'En Lluís. Quan al capdavaner de la cavalleria, es llançava a desallotjar l'enemic, es les seves posicions, fou ferit, i gairebé l'any, que davant meu morí, i que ens toca, morir o vèncer és el que ens toca, havia erigit, en veure la vacil·lació que produïa en veure's renegar, el seu interès a contrariar. Però, després, la cavalleria havia hagut de retrocedir.»

Artur LLORENC

LA PRIMERA CORONA A CASANOVA UNA VIDA AL SERVEI DE CATALUNYA

Des de l'any 1894, en què Josep Serrat i Parés disposà la primera corona al peu de l'estàtua de Rafael Casanova, Catalunya no ha deixat d'homenatjar mai aquesta gran figura de la nostra història. Les primeres ofrenes florals causaren l'admiració dels bons barcelonins, allunyats del moviment polític i catalanista, que no veien en l'estàtua de Casanova altra cosa que un bell element decoratiu per a arrodonir el graciós conjunt urbanístic del Saló de Sant Joan, bastit durant l'Exposició del 1888. Pellicer, amb el seu llibre documental, recollí aquests dos ciutadans contemplants una de les primeres corones que hom disposà damunt de l'estàtua de bronze del gloriós conseller en cap.

Davant nostre tenim papers, revistes i moltes cartes que ho confirmen, esgrogueïdes pels anys, però millor que això encara tenim un altre document: el nostre, el protagonista del setge, el vell patriota Josep Serrat i Parés, que el setembre del 1894 disposà la primera corona de flors damunt l'estàtua de Rafael Casanova, situada aleshores al costat de l'Arc del Triomf, a la ma on s'alça el Palau de Justícia.

UN PATRIOTA

Josep Serrat és un vell patriota, no pas pels anys, encara que en té 72, sinó pels actes que porta a terme a favor de Catalunya. Fou un precursor, un noble epígon del catalanisme d'acció. La llista de les entitats catalanes a les quals pertanyé, i assolí moltes vegades la seva presidència, és llarga. Compartí càrrecs de Junta Junt amb homes polítics de la importància de Lluís i Rissech; ostentà un temps la direcció de l'Aplec Catalànic Republicà, fusió d'entitats com La Fala, Els Muntanyencs, El Somolent, etc.

Catalanista i republicà, Josep Serrat no es desentengué com tant d'altres homes de la seva època del problema obrer. El fou el creador de molts ateneus obreristes. I el 1909, el veiem vice-president de la Unió dels Ateneus de Catalunya. Sempre defugit afilats i recompenses. I mentre altres companys seus, o simplement correligionaris, pujaven a costa del catalanisme, ell continuava essent un auster, però fidelíssim soldat de Catalunya.

BREU HISTÒRIA D'UN MONUMENT

L'Exposició del 1888 era una potent glorificació de Catalunya, dels seus valors materials, espirituals i històrics. El món a través d'una exposició comercial anava a conèixer la fisonomia d'un poble de característiques autònomes ben acusades.

Els homes que preparaven el gran certamen internacional havien enllestit un bell passeig: el Saló de Sant Joan. A l'entrada es basia ràpid un gran Arc de Triomf; havien de fer-hi costat les figures més cabdals de la nostra història, totes elles foses en bronze i de gressaria natural. L'escultura de Rafael Casanova fou encarregada a l'artista Rosend Nobas. Hom pagà a l'escultor 3.500 pessetes pel seu treball. La firma industrial «Comes Germans» la fongué i en cobrà 3.500 pessetes.

El dia 27 d'agost del 1914 l'Ajuntament acordà erigir un monument a aquella estàtua, fita gloriosa dels grans pelegrinatges ciutadans. L'arquitecte, Alexandre Soler i Marc fou l'autor del pedestal. L'autor de les dues bellíssimes figures, Llimona. El monument s'alçà aleshores al costat del conseller caigut ferit, l'antic baluard de Sant Pere.

Es, sense cap mena de dubte, el monument més digne que tenim, artísticament parlant. Un dels episodis més interessants de la vida de l'exemplar patriota Josep Serrat va esculpit en lliç a aquest monument.

LA PRIMERA CORONA A RAFAEL CASANOVA
—La primera corona a Rafael Casanova la vaig posar jo, com així consta en la documentació que en el seu dia quedà dipositada a l'antiga entitat patriòtica la Unió Catalanista. Per ara, ningú no m'ha negat aquesta prioritat.

El vell catalanista, davant les nostres preguntes, evoca aquells temps un bon xic llunyà de la seva joventut.

Moltes han dit, fins i tot persones autoritzades dins el catalanisme històric, que el primer homenatge fou el setembre del 1897; altres, aquestes ja completament equivocades, situen la data d'aquesta ofrena floral el 1911. No és així, però. La nit del 10 de setembre del 1894 vaig posar una corona al peu de l'estàtua de Casanova, formada d'una branca de lloren, lligada amb un cordill, sense cap dedicatòria. Poques hores més tard l'ofrena era treta i trossejada pels policies.

L'any següent (1896) —continua dient-nos el bon amic Serrat— vaig repetir la mateixa operació, buellant la vigilància d'uns policies que romanien amb actitud amenaçadora al peu de la parada del tramvia de Sant Andreu, a la sortida del carrer Trafalgar. No puc dir de cert, si a la col·locació d'aquesta corona o la de l'any següent, la premsa de Barcelona donà la notícia d'haver estat dipositada, i un diari, que si mai no recordo fou «El Diluvi», publicà una nota redactada més o menys en aquestes termes: «A primers d'agost, retingut millor, per una policia al peu de l'estàtua de Rafael Casanova, la qual fou retirada.»

L'any 1896 vaig anar a trobar un dibuixant i músic anomenat Xavier Dachs (no Antoni, com també s'ha dit erròniament), que vivia al carrer Tallers, perquè em pintés, damunt una cinta catalana, una dedicatòria a Rafael Casanova, puix que fins aquella data havia dut aquelles ofrenes al conseller en cap sense constar-hi inscripció.

Dachs, que era un xicot estrafet, desmarit i trist, però d'una gran sensibilitat, no tan sols em pintà allò

que li vaig dir sinó que fins i tot m'acompanyà a dipositar la corona, salvant amb mi els perills de l'estreta vigilància policial.

L'any següent ja tenia un competidor anònim en la col·locació de corones. Un altre entusiasta que diposà una corona de flors blanques, la qual fou llançada junt amb la meua, darrera la reixa de ferro que hi ha al sòcol de l'Arc del Triomf, al cantó que dona al carrer Comtal.

Després, altres bons amics meus portaren ofrenes a aquella figura gloriosa del 1714. L'any 1901 fou l'any de la famosa agafada de patriotes al peu del monument, de resultes de la qual tots els qui estiguérem empresonats constituïrem la societat patriòtica «La Reixa». Junt amb Guarro, dels pianos, vaig ésser detingut, retingut millor, per una policia al peu de l'estàtua. Gràcies, però, a la confusió poguérem fer-nos escapolir.

Serrat, ameníssim, evoca encara més moments d'aquell període simpàtic i romàntic del catalanisme, de la nostra fe patriòtica i acaba dient-nos:

«El digne i noble En Jacint Oller, que fins aleshores havia estat acompanyat per una altra corona abans de les dades assenyalsades, jo li obrí els braços i l'anomenaré, ben justament, el meu antecessor.»

La «Junta de Guerra» de la Ciutat reunida en un local «a prova de bomba» per a tractar de la defensa de Barcelona, a la dreta, el general Villarreal.